

Chương 2

Smitty dựa vào ghế, chăm chú nhìn mấy người trong bếp đang luôn chân luôn tay. Anh thích lui đến nhà hàng này. Bếp trưởng ở đây là cháu gái của Alpha bày Van Holtz, lúc nào cũng nhiệt tình hoan nghênh anh và, quan trọng hơn, chị ta có thể lấp đầy bao tử của anh.

“Việc làm ăn thế nào rồi?” Adelle Van Holtz thuận miệng hỏi, tay chuyên hai đĩa thức ăn cho phục vụ.

“Cũng được. Bọn em đang có nhiều khách hàng hơn. Tối qua vừa có một vụ lớn, thành công mỹ mãn.”

“Tốt lắm. Tốt lắm. Chị có kể cho anh trai nghe về các cậu. Có thể anh ấy sẽ có việc cho cậu đấy.” Chị đưa tay ra và với lấy một bình nước lọc. “Chắc cậu cũng biết, Bày Van Holtz chúng tôi không thích nhúng tay vào những hoạt động thường ngày của bày sói.”

“Bày nhà Smith thì lại toàn làm những chuyện như thế. Và đều bị vấy bẩn hết rồi. Vậy nên, bọn em rất sẵn lòng giúp đỡ chị. Đặc biệt là những việc liên quan đến quán ruột của em,” anh kết thúc câu nói với một cái nháy mắt.

Chuỗi nhà hàng Bít tết Van Holtz đã là địa bàn trung lập của những người biến hình trong rất nhiều năm nay, mặc dù họ nhà mèo không thường ghé qua đây cho lắm. Tuy vậy, Sói và Chó rừng vẫn thường đến đây và cùng đồng bọn thỏa mãn nhu cầu thưởng thức một loại bít tết quý hiếm nào đó. Vấn đề duy nhất là, nhà hàng Bít tết Van Holtz không hề rẻ chút nào. Vì vậy, Bày Smith cũng chẳng mấy khi bén mảng đến, túi tiền họ không được rủng rinh như Bày Van Holtz và Magnus.

“Chị sẽ nhớ câu này của cậu,” Adelle đáp trả với một nụ cười. “Nào, giờ thì nói cho chị nghe, bé trai của chị gặp phải chuyện gì không vui sao?”

Smitty quý Adelle lắm, cả hai trở nên thân thiết như chị em ruột sau khi Adelle thuê anh đến chấn chỉnh an ninh nhà hàng và tìm ra gã nhân viên đã lấy trộm tiền của chị. Thì ra thủ phạm là một tên Cáo Bắc cực giữ vị trí bồi bàn.

Adelle lớn hơn Smitty ít nhất hai mươi tuổi, nhưng chị không hề chảnh chọe như những Van Holtz khác, hơn nữa, chị làm bít tết cực đỉnh. Ở chị có tình yêu bao la của một người mẹ, và chị cũng rất cưng chiều Smitty. Mẹ của anh thì ở tận Tennessee, còn cô em gái lại quái chiêu chứ chẳng phải dạng vừa, đôi lúc, anh rất cần sự an ủi của chị.

“Điều gì làm chị nghĩ em gặp phải chuyện không vui vậy?”

Chị vươn tay chạm nhẹ vào má cậu. “Cậu biết cậu không thể giấu chị chuyện gì mà. Cậu gặp rắc rối tình cảm với một nàng Sói sao?”

“Không.” Phải chi anh gặp phải loại vấn đề đó thì tốt hơn rồi. Các nàng Sói vô cùng dễ hiểu nếu bạn chịu tuân thủ theo ba nguyên tắc vàng: Đừng chọc giận họ, đừng nhìn chòng chọc vào họ trừ phi bạn muốn đến thiên đàng gặp Chúa hoặc bạn chắc chắn rằng bạn có thể áp đảo họ, và đừng chọc giận họ. Chỉ cần làm theo tôn chỉ đơn giản ấy, bạn sẽ ổn cả thôi. Nhưng Jessie Ann không phải là một nữ Sói và người phụ nữ ấy chẳng có gì là đơn giản. Một chút cũng không. “Tôi qua, em gặp lại một người bạn cũ và cô ả hành xử như thể bọn em chưa từng quen nhau vậy.”

“Chà...” “Sao lại không biết nhau được chứ?” anh tiếp tục. “Em tuyệt vời thế này mà.”

Adelle vỗ vỗ má cậu. “Đúng vậy.”

Sau khi công việc kết thúc và dùng xong bữa sáng cùng Mace, Smitty tiếp tục lang thang bên ngoài, đến tận sáu giờ sáng mới lết về căn hộ của mình. Anh thay đồ và nhảy lên giường, trong lòng nhằm tính chỉ cần vài giây thôi, anh sẽ ngủ say như chết. Thế mà, đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, Smitty vẫn trừng mắt nhìn trần nhà, trong đầu xoay vần câu hỏi vì sao Jessie có thể dễ dàng quên anh như thế. Đúng là lúc cả hai còn ở Smithtown, họ không thân thiết đến mức mỗi giờ mỗi phút đều ở cùng nhau, nhưng cô là người thân cận nhất của anh rồi còn gì, à - trừ em gái anh ra. Anh còn kiên nhẫn ngồi nghe cô luôn miệng lái nhải về một quyển sách cô mới đọc được cơ đấy. Anh vẫn cảm thấy phục bản thân về những cuộc trò chuyện với cô về tộc tiên, về rồng, về máy gã kiếm sĩ. Nhưng tất cả anh đều chấp nhận, vì Jessie Ann.

Quý thần ơi, có khi nào cô vẫn còn giận anh không? Anh biết ngay mà, thà đắc tội tiểu nhân chứ không nên đụng đến phụ nữ. Nhất là loại phụ nữ ăn thịt. Có lẽ, cô vẫn chưa tha thứ cho anh khi anh quyết định rời đi, bỏ lại cô một mình đơn độc ở Smithtown. Nhưng anh có thể làm gì hơn chứ? Cứ như thể Hải quân sẽ cho anh dẫn theo một bé gái mười sáu tuổi với lý do “em gái tôi và bạn của con nhóc xem cô bé là một bao cát thịt người.”

Còn điều gì khiến Smitty bực mình hơn thế? Chính là bởi anh vẫn bận tâm về cô. Anh băn khoăn không biết liệu Jessie có nhớ anh hay không. Anh sợ rằng cô có lẽ đã bị thương tổn khi anh rời đi. Vì sao anh lại cần quan tâm nhiều thế chứ? Nhưng mẹ kiếp, anh đã và đang đây, và anh còn có thể nghe thấy giọng nói bố mình văng vẳng bên tai như thể ông đang đứng cạnh anh vậy: “Mày lúc nào cũng yếu đuối thế cả, nhóc con ạ.”

Một người phục vụ đến trước mặt Adelle và chị nhanh chóng kiểm tra thức ăn được chất đầy trên khay. Chị gạt đầu và ra dấu để người phục vụ rời đi. “Ra là cậu đang để ý đến cô nàng này sao?”

Smitty hỏi thản lại, anh lắc đầu. “Thánh thần ơi, không. Cô ta chỉ là bạn bè thôi. Một người đã từng rất thân thiết với em, nhưng em không thể nào... bọn em không thể nào...” Anh lắc đầu. “Mãi mãi vẫn là thế.”

“Ha. Cậu bé bối rối. Chị chưa từng thấy cậu bối rối thế này bao giờ.”

“Em đâu có. Cũng vì chị hỏi bất ngờ quá thôi.”

“Ừ ừ, dĩ nhiên là thế rồi.” Adelle vỗ vỗ vai cậu. “Cậu muốn một đĩa bít tết nữa không? Nó có thể giúp cậu cảm thấy đỡ hơn.” Anh đã ăn hai đĩa rồi.

“Bao tử em vẫn còn chỗ trống đấy.”

Chị cười và túm lấy một chiếc đĩa từ trên khay của một người phục vụ đang lướt qua.

Cô ta dừng lại. “Đó là phần ăn của bàn số 10.”

“Thì đã sao?”

“Họ đã đợi món bốn mươi lăm phút rồi ạ.” Tối thứ Bảy luôn là đêm bận rộn nhất của chuỗi nhà hàng Van Holtz, thế nhưng so với những lúc vắng vẻ nhất của nhà hàng thì động tác của Adelle vẫn chẳng nhanh nhẹn hơn là bao.

“Họ có quan trọng không?”

Giờ thì Smitty cũng phải bật cười. “Adelle.”

“Sao nào? Câu hỏi này vô cùng đúng trọng tâm mà.”

Cô phục vụ kê sát vào Adelle và thì thầm vào tai chị, “Bà chủ, là Jessica Ward ạ.”

Smitty chớp mắt kinh ngạc. “Jessica Ann Ward?”

“Đúng.” Cô ta cười nhả nhỏ. “Nếu tôi đoán không lầm, đây lại là một trong những mối tình xưa của cô ta nhỉ.”

Smitty lướt qua hai người phụ nữ và đẩy mở cánh cửa, nhìn xuyên qua nhà hàng.

“Chị cũng chẳng hiểu nổi con bé ấy muốn gì nữa,” Adelle len lén thở dài. “À có lẽ phải là loài Chó kén chọn nhất trên toàn cái hành tinh này. À có một hàng

dài các chàng đẹp trai chờ đợi, thế mà lần nào cũng vậy - ả bỏ rơi họ lại đây - một mình và đơn độc.”

Smitty đã nhìn thấy “cặp tình nhân” - anh suýt sặc chết tại chỗ - đồng tử anh ngay lập tức co rút lại khi nhìn thấy tên khốn ấy nắm lấy tay Jessie.

Cô vẫn chưa học được cách đề phòng người khác trong thời đại này ư? Tên khốn gây trơ xương kia có lẽ chỉ muốn chiếm được cô và cô vẫn còn chưa nhận ra nữa.

“Sao thế, bé cưng?”

“Không gì cả. Chị đưa thức ăn cho họ đi.”

“Cậu không muốn dùng nữa sao?”

“Không, cảm ơn chị, Adelle.”

Adelle nhún vai và trả đĩa thức ăn lại.

Chậc, Phil lại nói đúng rồi. Gã Sherman Landry của Bầy Chó hoang Landry đúng là chán đến cực đỉnh. Gã ta có thể khiến người khác phát điên với sự tẻ nhạt của gã, chưa kể gã còn mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế¹ nghiêm trọng mà cô chưa bao giờ thấy qua. Và cũng không bao giờ muốn thấy.

Gã ta lại một lần nữa chỉnh lại vị trí con dao bơ trên bàn - đây đã là lần thứ mười bốn chỉ trong bốn mươi lăm phút vừa qua, và hỏi, “Vậy em đã có kế hoạch cho kì nghỉ dài hạn trong vài tuần tới chưa?”

Chết-rồi.

“Tất nhiên tôi đã có rồi. Bầy của tôi cũng tham gia nữa.”

“Ồ.” Gã trông vô cùng thất vọng. Hệt như một chú Labrador² vừa bị cướp mất khúc xương yêu quý vậy. “Còn buổi vũ hội từ thiện ở viện bảo tàng?”

Lạy Chúa, Jess à! Mày mau suy nghĩ đi! Nghĩ mau! Cô không thể làm việc này thêm một lần nữa. Không thể nào. Hẹn hò đã khó khăn lắm rồi, mà lại còn phải hẹn hò với một gã đáng ghét như thế, thử thách này có phần hơi quá lớn rồi đấy.

Nói thật lòng, Jess cũng không biết vì sao cô lại băn khoăn như vậy. Đã vài năm nay, cô cũng chỉ hẹn hò với những Chó hoang khác. Một số người lặn lội từ châu Âu hay châu Á đến đây chỉ để gặp cô. Họ hầu hết đều rất tốt bụng, nhưng không ai có thể gây cho cô cảm giác hồi hộp hay xao động. Và ý nghĩ sinh con đẻ cái với họ khiến lòng cô chùng xuống. Jess thừa nhận, cô đã sẵn

sàng rồi. Sẵn sàng để có những chú cún con của mình. Bọn đòi của mình. Cô đã giúp các thành viên trong Bầy săn sóc con cái của họ mười lăm năm nay, và giờ cô muốn có hạnh phúc của riêng mình, những thiên thần nhỏ bé của riêng cô. Nhưng khi tưởng tượng cảnh Sherman Landry cùng chúng ám ảnh cưỡng chế chăm sóc con cái của cô, bao tử của Jess khuấy đảo liên tục.

“Tôi sẽ đi dự cùng Bầy của mình.”

“Dĩ nhiên rồi,” gã nói, sự thất vọng hiển hiện rõ rệt trên mặt. Đây không phải là lần đầu tiên gã dùng giọng điệu này để nói về Bầy của cô. Jess cảm nhận được, sự căm ghét Bầy của cô dành cho gã cũng như gã dành cho Bầy của cô đúng là tám cân nửa lạng, không hề kém cạnh.

Xem như gã xui xẻo vậy. Đối với Jess, Bầy của cô vô cùng quan trọng, cô sẽ không cho phép một kẻ chỉ biết đem đến rắc rối xen vào giữa họ.

“Ồ phải.” Không còn gì để nói nữa, Jess dùng khăn ăn lau sạch miệng. “Tôi sẽ quay trở lại ngay. Tôi cần phải vào nhà vệ sinh một chút.”

Cô đứng dậy, cố nặn ra một nụ cười khi thấy gã ta cũng đứng lên theo. Nói đi cũng phải nói lại, Sherman quả thật vô cùng lịch sự.

Jess đi về phía sau nhà hàng cho đến khi đụng phải nhà vệ sinh nữ, cô có thói quen gọi nơi đây là “lâu đài đá hoa cương.” Hầu như lần nào hẹn hò cô cũng đến nơi này vì cô biết dù cho bữa tối ấy có tồi tệ đến đâu đi chăng nữa, món thịt bò thăn nơi đây vẫn ngon đến tận chân răng.

Sau khi rửa tay và dùng khăn giấy dày để lau sạch, Jess nhận ra mình không thể chịu đựng cuộc hẹn hò này thêm một giây phút nào nữa. Cô đã dùng xong món bít tết, giờ Sherman còn muốn ăn thêm tráng miệng. Và Jess chỉ muốn quay trở lại văn phòng ngay lập tức. Có lẽ cô đã quá bận rộn chuẩn bị cho bữa tiệc tối thứ Sáu vừa qua đến nỗi lơ là cảnh giác, giờ cô nhận ra cuộc hẹn hò ngày thứ Bảy này đúng là một sai lầm hết sức to lớn.

Jess lôi chiếc điện thoại ra khỏi cái xách tay nhỏ đến không thể nhỏ hơn - cô chỉ muốn cái ba lô của mình mà thôi, có bảo cô đánh đổi cả gia tài cô cũng đồng ý - và gửi Phil một tin nhắn. Một tin nhắn hết sức đơn giản:

ĐƯA TÔI RA KHỎI CÁI NƠI CHẾT TIỆT NÀY MAU!

Jess vô cùng tự tin Bầy của cô sẽ có cách giải quyết chuyện này một cách chóng vánh, cô thả chiếc điện thoại vào túi và xoay người ra cửa - nói đúng hơn là đâm đầu vào lồng ngực nở nang của một gã đàn ông nào đó. Một gã đàn ông láng vẳng trong nhà vệ sinh nữ.

Cô rú lên do bất ngờ và bắt đầu đánh trả. Động tác của cô, vẫn như mọi khi, không hề đẹp mắt tí nào, nói trắng ra thì trông cứ như chú cá mắc cạn đang cố gắng vùng vẫy vẫy. Khi Jess ở hình dạng con người thì kỹ năng chiến đấu của cô gần như bằng không.

Nhưng gã đàn ông lại nhanh chóng tóm được cô, gã giữ chặt hai tay của cô bên hông. Răng nanh Jess nhú ra, khi cô chuẩn bị cắn vào cổ gã thì một giọng nói quen thuộc vang lên, “Jessie Ann! Cô bình tĩnh lại được không!”

Trong một giây bất ngờ, cô ngã người ra sau và nhìn chăm chăm vào mặt của Bobby Ray Smith. Tên khốn chết tiệt này! Sao anh ta có thể đẹp trai như vậy?

“Anh đang làm cái quỷ gì ở đây?” cô lên giọng. “Anh vào nhà vệ sinh nữ làm gì thế hả?”

“Chẳng lẽ một người đàn ông không thể làm theo sở thích và dùng nhà vệ sinh nữ sao?”

“Không, không thể. Và anh có thể bỏ bộ móng vuốt ấy ra khỏi người tôi chưa?” Anh ta thả tay ra thật và Jess lùi lại, nhưng hông cô lại đụng vào bồn rửa tay. Cô vẫn bình tĩnh và giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, đi vòng qua anh và ném mảnh khăn giấy đi.

“Anh đã đứng ở đây bao lâu rồi? Hay đây là một trong những thói quen biên thái, lập dị anh học được lúc gia nhập Hải Quân?”

“Hải Quân, Jessie Ann. Tôi gia nhập Hải Quân.”

“Sao cũng được.”

Bobby Ray nhìn ra cánh cửa, sau đó quay lại nhìn cô. “Tôi vẫn ở đây từ này đến giờ, kể cả lúc cô rửa tay - cho đến khi cô lằm bằm một mình như một bà già lú lẫn vậy, cô không hay biết sao?”

Chết tiệt. Sau lần này cô sẽ phải bỏ phứt đi cái thói quen tự độc thoại đó mới được. “Tôi biết chứ.”

“Ừ, sau khi cô quay đầu lại.”

“Nghe cho rõ này, tôi vô cùng bận rộn. Tôi không thể liên tục để ý đến mọi thứ xung quanh được.”

“Nhưng...” Anh ta ra vẻ khó hiểu khiến cô chỉ muốn đấm thẳng một phát vào gương mặt đáng yêu ấy. “Cô cũng là một người biến hình mà. Sao cô lại không phát hiện ra tôi nấp sau lưng cô chứ?”

“Tôi...” “Cô không thể ngửi thấy mùi của tôi? Nghe tiếng động của tôi? Cô vẫn cầu thả thế sao?”

Thế quái nào gã khốn này lại bắt đầu nữa rồi? Lại biến cô thành một con nhóc mười sáu tuổi? Cô vẫn còn nhớ rõ những bài thuyết giáo dài dằng dặc, tỉ mỉ như phải giữ an toàn như thế này, phải đề phòng mọi thứ xung quanh như thế nọ. “Cô không thể cứ sống mãi trong những quyển sách, Jessie Ann,” lúc nào anh ta cũng luôn mồm nói như vậy. Như thể thực tế của cô đẹp đẽ lắm vậy. Cô luôn phải nghe anh ta lái nhái dạy bảo khi trốn dưới băng ghế hoặc trên ngọn cây. Một gia đình bảo đảm sống gần lãnh địa Smithtown cho rằng cô là “thứ dễ thương nhất trên đời” chỉ vì cô biết cách trèo cây.

Nhưng đó đã là quá khứ xa xưa rồi. Cô không còn là con nhóc sợ sệt luôn tìm cách trốn khỏi lũ Sói con háu ăn ấy nữa. Giờ cô đã là Jessica Ann Ward, Chủ tịch Hệ thống bảo mật Kuznetsov và là Nữ Alpha của Bầy Kuznetsov. Thế mà nhìn xem, cô phải đứng đây, cam chịu lắng nghe gã Sói bản thủ to đầu này thuyết giáo.

Đúng vậy, cô có thể mắng lại anh. Hoặc thét vào mặt anh cũng được. Nhưng nếu muốn cân sức với Bobby Ray Smith thì cách ấy sẽ không hiệu quả đâu. Không, chính xác thì chỉ có một cách để chọc lũ Smith sôi máu lên. Đặc biệt là gã Smith này.

“Nghe này, Bubba Ray...”

Anh ta nheo cặp mắt hổ phách lại thành một đường mảnh. “Là Bobby Ray, cô biết rất rõ mà. Bubba là bố tôi.”

“Bubba. Bobby.” Cô thờ ơ xua xua tay. “Cung này, điều đó có gì quan trọng à?” Trong tích tắc, cô có cảm giác anh ta sẽ tát cô ngay lập tức.

Nhưng anh vẫn đứng im, cô vỗ vỗ vai anh. “Cảm ơn anh đã quan tâm đến tôi. Thật đấy. Nhưng có người đang chờ tôi ngoài kia, và,” cô chun chun mũi thì thầm “tôi không có ý phê phán công việc của anh, nhưng lẽ ra anh nên trông chừng cửa trước chứ? Tôi không muốn anh bị đuổi việc đâu.” Khi anh ta nhìn chăm chăm cô, môi hé mở chuẩn bị đáp trả, cô lại hỏi một cách ngây thơ, “Anh là nhân viên bảo vệ của nhà hàng mà, đúng không?” Jess cảm thấy vui vẻ ghé góm, cô vỗ nhẹ hai đầu vai đang nằm dưới lớp áo len của anh. “Chà, giờ tôi phải đi rồi. Anh bảo trọng nhé, Bobby Joe.”

Jess bước đến và kéo cánh cửa. Khi cô bước ra sảnh, cô nghe tiếng anh ta gầm lên, “Là Bobby Ray.”

Jess cười, cảm giác như mình vừa trúng vé số độc đắc vậy. Cô vòng trở lại bàn, nhưng trước khi cô có thể ngồi xuống, tiếng điện thoại lại reo lên inh ỏi.

Cô bật mở và trả lời. “Jessica đang nghe?”

“Tớ gọi để giải cứu cậu khỏi ngày tận thế đây. Tráng miệng với Sherman Siêu Đục.”

“Ôi, lạy Chúa. Cậu có chắc không?”

“Ừ và tớ chắc gã ta đục hết chỗ chê - hết như những gì tớ đã cảnh báo cậu,” Phil bắt đầu tự mãn. “Cậu chẳng bao giờ chịu nghe lời tớ cả.”

“Được rồi. Được rồi. Tớ hiểu. Tớ sẽ về ngay đây.”

Jess cúp máy và cố gắng trung ra vẻ mặt khó chịu nhất để an ủi Sherman. “Tôi xin lỗi, Sherman. Nhưng tôi phải đi rồi. Hội sở Bầy của tôi xảy ra vấn đề.”

“Tất nhiên, tất nhiên rồi.” Gã đứng dậy và cô ra hiệu cho gã ngồi xuống. “Xe đang chờ ở ngoài rồi. Anh cứ từ từ thưởng thức món tráng miệng đi, ta gặp lại sau nhé.” Cô từng có ý định hôn má anh ta, nhưng lại bị suy nghĩ này dọa sợ, nên cô chuyển sang vỗ vỗ vai gã. “Cảm ơn vì bữa tối đáng yêu này.” Rồi cô đi thẳng ra cửa. Anh chàng phục vụ này quen biết cô khá lâu, trên tay đã chuẩn bị sẵn chiếc áo khoác của cô. Jess đón lấy và khi nhìn thấy nụ cười gian của anh ta, cô đảo tròn mắt, nhanh như chớp lao ra khỏi nhà hàng. Tài xế đã mở sẵn cửa chờ đợi nên cô chỉ việc ngồi vào xe.

“Cô về nhà sao?” người tài xế hỏi.

“Không, văn phòng. Tôi cần phải cứu cánh bữa tối tệ hại này đã.”

Mặc dù việc hành hạ Bobby Ray Smith chắc chắn là hành động tỏa sáng nhất tới nay... không, phải là của năm chứ.

Anh vẫn không động đậy cho đến khi Adelle bước vào nhà vệ sinh và giật chiếc áo len của anh. “Cậu không sao chứ, Bobby Ray?”

“Cô ta gọi em là Bubba. Và cô ta cứ nghĩ em thuộc Linh Thủy.” Anh cuối cùng cũng nhìn xuống gương mặt lo lắng của Adelle. “Thế giới này đã điên hết rồi sao?”

Anh lùi ra xa khỏi chị. “Ý em là, đây là Jessie Ann, Chúa ơi, là Jessie Ann. Jessie Ann Ward bé bỏng. Em đã từng phải dỡ ngọt cô ta ra khỏi băng ghế hết như một chú sóc ra khỏi tàng cây. Cô ta yêu em điên cuồng, và giờ em lại bị cô ta gọi là Bubba?”

“À, Bobby Ray này, có rất nhiều cô gái đang muốn sử dụng nhà vệ...” “Giờ thì cô ta lại chễm chệ đứng đó xua đuôi em và hành xử như thể em là một loài ruồi bọ dơ bẩn cô ta chẳng muốn dây vào, thật quá quắt hết sức. Cô ta đã từng thích em mà!”

Adelle nhún nhún vai. “Có lẽ cô ấy đã không còn cảm giác với cậu nữa.”

Nhưng anh vẫn còn tình cảm lưu luyến với cô ta kia mà. Sao cô ta có thể làm thế với anh?

Bất gặp ánh mắt sắc như dao của anh, Adelle đành phải gio tay đầu hàng và lùi lại. “Vây giờ chị sẽ, ờm, mời những cô gái sang sử dụng tạm nhà vệ sinh nam, còn cậu cứ từ từ... trút bầu tâm sự. Tại đây nhé. Và khi cậu đã sẵn sàng, cậu có thể vào bếp tận hưởng miếng bít tết một cân cùng tequila nhé.”

Sau khi nói xong, chị xoay lưng và phóng như bay ra khỏi căn phòng. Trút bầu tâm sự, như Adelle đã nói anh có thể làm vậy, Smitty di chuyển sang phía bồn rửa tay, chân vẫn không quên dậm đùng đùng trên mặt sàn. Anh nhìn vào hình bóng của mình phản chiếu trên gương. Răng nanh. Răng nanh của anh đã nhú ra! Anh đã để một người phụ nữ chọc giận đến mức vô thức giải phóng răng nanh của mình sao? Thế giới này đã điên thật rồi!

“Mọi chuyện chưa chấm dứt đâu,” anh tự nói với mình trong gương. “Không đời nào.”

Không có lửa làm sao có khói, chắc chắn phải có một lí do nào đó khiến Jessie Ann Ward đối xử với anh như đồng phân chó dây vào giày cô ta, và Smitty nhất định sẽ tìm ra câu trả lời.

Ghi chú:

1. OCD: Một loại rối loạn tâm lí có liên quan trực tiếp đến stress. Bệnh nhân thường có ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng.

2. Labrador: Một giống chó săn phổ biến ở Mỹ, thuộc nhóm chó săn mồi. Chúng hiền lành, dễ gần, yêu quý con người và rất năng động, đáng tin cậy.